

Lekció: Jn 17, 20-26

²⁰„De nem értük könnyörgök csupán, hanem azokért is, *akik az ő szavukra hisznek énbennem*; ²¹*hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned*, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. ²²Én azt a **dicsőséget**, amelyet nekem adtál (*ajándékoztál*), nekik adtam (*ajándékoztam*), hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: ²³én őbennük és te énbennem, hogy *tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan/amint engem szerettél.*” ²⁴„Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, *mert szerettél engem már a világ kezdete előtt.*” ²⁵Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldtél el engem. ²⁶És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is őbennük.”

Textus: Jn 17, 23b és 24b + 26: hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogy engem szerettél...mert szerettél engem már a világ kezdete előtt. hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is őbennük.

.....
Prédikáció

Szeretett testvérek, kedves gyülekezet,

1. A textus Isten szeretetét hangsúlyozza, Jézus iránt. És Jézus küldetését, misszióját a földön, az emberek között. “Azért jöttem, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél engem, és úgy szeretted őket, ahogy engem szerettél... már a világ kezdete előtt.”

Milyen Isten az, aki halálba küldi a fiát? Ez a szeretet Istene? Miért jó nekünk ez?

Isten szeretete nem a kereszthalálban mutatkozik meg. Nem az a szeretet végső jele. Sokan küzdöttek és küzdenek ezzel a kérdéssel. Időről időre én is. Mert úgy szerette Isten ezt a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta... Adta, mint aki hagyja egyedül járni, elengedi. Engedi, hogy elvégezze az engesztelés, a megbékülés munkáját. Ézsaiás próféta így ír az eljövendő Messiásról, aki az Úr szenvedő szolgája: “Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.” (Ézs 53:5)

Az Atya elfogadja a Fiú áldozatát, mert csak tőle fogadhatja el, csak ő képes rá. Jézus a bárány, aki magát adva áldozatul mindeneket megszerzett, és az örök halált legyőzte – a halált, mint a bűnök súlya alatt összetörtséget, a teljes elhagyatottságot, a céltalanságot, a nem-létet, az Isten-nélküliséget. A halált legyőző Jézus így lett szabadító, megváltó minden ember számára.

Ezért végeredményben Isten szeretete nem az áldozatban mutatkozik meg, mintha az Atya feláldozta volna a fiút, Hanem a megdicsőülésben. Hogy Jézus a győztes, és előtte térdet hajt minden ember. Ahogy a Filippibeliekhez írt levélben olvassuk: “hogyan Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

Mindebben pedig a 22. Zsoltár jövendődmondása valósul meg:

²⁸A föld határáig mindenkinek eszébe jut az ÚR, és megtérnek hozzá, leborul előtte mindenféle nép. ²⁹Mert az ÚR a királyi hatalom, ő uralkodik a népeken. ³⁰Csak előtte borulnak le a földi hatalmasságok, térdet hajt előtte minden halandó, aki nem tudja életét megtartani. ³¹Az utódok szolgálják őt, beszélnek az Úrról a jövő nemzedéknek. ³²Jönnek, és a születendő népnek hirdetik majd, hogy igaz, amit ő tesz.

A mai napon abban nyerünk betekintést, azt mutatja meg nekünk a Szentírás, János evangélista leírásában, hogy Jézus dicsősége, hogy kapcsol bennünket őhozzá, és hogyan kapcsol egybe minket egymással – generációkon keresztül, egyházi

2. *te, Atyám, énbennem, és én tebenned:* Atyám, szülóm, anyám.

A gyermek a szüleiből származik, születéséig az édesanyja testében növekedik, formálódik, és születése után is, amíg élnek a szülei, bennük él. Akár velük van, akár távol, még akkor is, ha mások nevelik.

A szülő pedig a gyermekben él – abban, ahogy néz, amilyen a haja, a bőre, a mozgása. És abban, ahogyan beszél, gesztikulál, mosolyog, gondolkodik, cselekszik.

Sajnos gyenge az összehasonlítás: rengeteg rossz dolog is származik abból, ha a szülő és a gyerek így összefonódik. A rossz minta, az egészségtelen kapcsolat, a hiányosságok, a tévedések, a bűnök.

Jézus Urunk és az Ő Atyja azonban egy másik dimenzióban ismerteti meg velünk az apa-gyermek-kapcsolatot, vagy mondhatnánk: a szülő-gyermek kapcsolatot. Ezt a példát tartjuk szem előtt amikor a mai bibliai részt halljuk, vizsgáljuk, tanuljuk.

Jézus a teremtés hajnalán már jelen volt, minden idők előtt: az Atyából származik, és az Atyával egy.

A Nicea-Konstantinápolyi hitvallás szavaival:

„Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában,
aki az Atyától született minden idő előtt,
Isten az Istentől, világosság a világosságtól,
valóságos Isten a valóságos Istentől;
született és nem teremtett,
az Atyával egylényegű, és általa lett minden.”

3. Dicsőség

Doxa (görög), KaBoD (héber), gloria (latin)

Jelentése – súlyos, fontos, jó hírnév, tisztelet, méltóság, dicséret, imádat.

A doxa szó gyökere (dokeo) azt jelenti: gondolkozni, felismerni; így a dicsőség elismerő véleményt is kifejez, tehát jó hírnevet, tiszteletre méltóságot, tökéletességet.

A dicsőség amit nekem adtál...

Jézus elismeri, szavakba foglalja, amit ajándékba kapott az őt Atyától: dicsőség.

Mit jelent? Súly van, elismerik, fontos, méltó az életre. "El vagy ismerve", szokta édesapám mondani, hallottam sokszor, amikor ezt mondta valakinek, aki valamilyen munkát jó véghez vitt, vagy valamiben helytállt, akármilyen jelentéktelen dolognak tűnt is az.

Az atyák nagy ajándéka ez a gyereküknek. Hogy el van ismerve, hogy van helye a világban, hogy nagyszerű a maga jogán. Jelentősége van az Atyai elismerésnek. Hányan vannak, akik egész életükben a szüleik elismerését vadásszák, az apák szerető szavait, az anyák elismerését?

Jézus olyan kapcsolatban van az Atyával, amelyben kérheti is a megerősítést, különösen nehéz helyzetben. Ez az ún. 'Főpapi imádság' Jézus szájából akkor hangzik el, amikor Nagycsütörtökön az utolsó vacsora után Júdás már elment, feljelenteni Jézust, és Jézus a tanítványokkal hátramarad a felsőházban. Ekkor hangzik el ez a főpapi, közbenjáró imádság. Ebben kéri Jézus az Atyát, hogy dicsőítse meg őt. Azaz: adjon súlyt annak, amit tenni fog, igazolja annak szükségességét és fontosságát, álljon mellé elismerésével, ne hagyja magára, támogassa, dícsérje. Szeresse...

"...a dicsőséget, amelyet nekem adtál... mert szeretted engem már a világ kezdete előtt."

János 17:1 Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt: "Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged,

János 17:4 Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízál, hogy végezzem azt.

János 17:5 És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te maqadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt.

4. Jézus és az ő Atyának szeretetkapcsolatába azonban más is belefér. Atya és Fiú közössége, egysége olyan mint két összekulcsolt kéz, melynek a közepében van hely.
- "...nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem" (Megjelentetem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották. Jn 7,6) Azok az emberek tehát, akiket e világból Jézusra bízott az ő Atyja, és akik megtartották a Jézus beszédeit, ÉS azok akik az ő szavukra hisznek Jézusban, Jézus szavaiban. Ez tehát*

potenciálisan mindenki – a hívők, és mindenki, aki hívő lehet. Valaha, most, és valamikor majd.

Itt van a mi helyünk is. És csak itt található az egység igazán működő formája.

Az egységre pedig azért van szükség "hogy a világ elhiggye, hogy te küldtél el engem". Jézus követői nem lehetnek ellenségek, nem tagadhatják meg egymást, mert hitelét veszti a Jézuskövetés.

Láttatok olyan családot, amelyben a gyerekek a szülők szeretetéért, elismeréséért harcolnak, akár egymás ellenére is? Nem mindig nyilvánvalóak ezek a harcok, de ahol előfordulnak, ott akár egész életen át tarthatnak. Hogy ki kapott nagyobb elismerést, kit szerettek jobban, ki az apáé, ki az anyáé. Van-e az ilyen nehéz helyzetben egység? Van-e kapacitása az ilyen családban arra, hogy másokat vonzzon, mások számára biztonságos, meleg fészket jelentsen?

Ugyanígy van a Jézuskövetők között. Az egység keresésének egyik fontos célja, hogy vonzó legyen, hogy Isten arcát mutassa a világban – hogy közel merjen jönni más is, hogy közeledni merjen bárki, aki Jézus szavát meghallgatná. Ezért fontos a krisztushívők, a keresztények egysége – NEM azért, hogy bástyákat, várakat, falakat építsen, amelyek a külvilágtól elzárják a közösséget.

5. Az egymással való egységünk Isten szeretetének jele a világban. Csoda a világban, amelyben annyi nézeteltérés van. És erről szól Jézus: hogy az egész világ felismerje, hogy Isten szeretet, és hogy Jézust ez a szeretet küldte, hogy valóságos formát adjon ennek a szeretetnek. Imádságában azért könyörög, hogy ezt mindenkinek el kell ismerniük: a kozmosznak, a teremtett Mindenségnek, nap, hold és csillagoknak, tengernek és szárazföldnek, állatnak és embernek, *mindennek*, "hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan/amint engem szerettél. Hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is őbennük"

A keresztségkor a gyermek, aki Istenhez tartozik, megkeresztelkedik Jézus nevében. Részesei lenni, egynek lenni vele.

Adja Isten, hogy az, akit ma megkeresztelünk, soha ne essen ki a szeretetnek ebből a kötelékéből – és mi sem.

Amen